

de henvise begge til det Samme, nemlig til et foreliggende Finantslovsforslag. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) tager feil i sin Modsigelse. Bevillingen lød oprindeligt saaledes, at den bevilgede Afholdelse af de løbende Udgifter efter de hidtil gjældende Regler, dog at Hovedsummerne og de særskilte Poster, der ere opførte i det Forslag til Finantslov for det nævnte Finantsaar, som er Rigsdagen forelagt, ikke overstrides. Saaledes lød det, og saaledes blev det fremdeles gjentaget ved de forskjellige Love i 1877, men derimod er det jo fuldstændig rigtigt, at der var et Plus i den midlertidige Lov af 1877, forsaavidt som den tillige omfattede de overordentlige Udgifter efter det Forslag, der var vedtaget af Rigsdagen. I den Henseende er det da, at Situationen nu trænger til yderligere Afhjælpning, hvilken man jo nu ogsaa har forsøgt ved Forelæggelsen af denne Tillægsbevilling. Overfor min ærede Side-mand tror jeg ikke, at jeg har videre at anføre. Jeg har jo igaar udførligt udtalt min Mening, og det forekommer mig ogsaa, at det ærede Medlem nu forsaavidt er kommet bort fra sin første Opfattelse, som han nu ikke længer erkjender det at være en retslig Forpligtelse, men i det Højeste en politisk Forpligtelse, Noget, hvorefter vi forsaavidt ere enige. — Dernæst skal jeg tillade mig et Par Ord ligeoverfor det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgfreds (Bjfsen), der gjorde nogle Bemærkninger til det, som jeg fremsførte igaar. Det ærede Medlem mente, at jeg havde uret, naar jeg paralleliserede det foreliggende Tilfælde med det i 1877. Det var navnlig i een Henseende, at det ærede Medlem modsagde mig. Det ærede Medlem vilde nemlig ikke erkjende, at man i 1877 med fuld Bevidsthed havde givet en midlertidig Finantslov, som straffe sig til Finantsaarets Slutning, og han sagde, at Folkethinget i dette Tilfælde, ved at lade Lovforslaget ligge, paa ingen Maade havde haaret sig ad paa samme Maade, som Regjeringen har gjort i nærværende Tilfælde ved ikke at forelægge Finantslovsforslaget. Jeg skjønner imidlertid ikke rettere, end at det, som det ærede Medlem selv har anført, netop i høi Grad bestyrker Rigtigheden af, hvad jeg har sagt, thi hvad stede der nemlig i 1877 i det Udvalg, hvoraf vi Begge vare Medlemmer? Der gjorde man ganske vist Forsøg paa at komme til en Forsaaelse, det vil sige inden den 8de, men ikke efter den 8de November, thi da skulde jeg dog tro, at man aldeles havde opgivet dette Forsøg; men selv om min Samkommelse skulde stufte mig i den Henseende, selv om man indtil den 20de December eller henimod den Tid vedblev at anstille mindre Forsøg derpaa, saa var dette jo dog endnu mindre fyldestgjørende, thi derved kunde man dog ingenlunde sige, at man havde udtømt alle Midler, naar det i Virkeligheden var Meningen, at man vilde

have en Forsaaelse. Derfor man til det Yderste havde villet vedblive at forsøge paa at staffe et normalt Grundlag for en Finantslov, saa maatte man aabenbart have gjort meget Mere; saa maatte man have bragt Sagen frem paany til Afstemning saavel her i Thinget som i Landstthinget osv., og saa maatte man have søgt paa enhver Maade at fralægge sig Ansvar for, at man hindrede, at der fremkom et normalt Grundlag for en Finantslov. Det ærede Medlem sagde, at jeg havde antet over, at Loven var bleven liggende i Udvalget, men det gjorde jeg ikke, vortimod jeg fandt det overmaaderigtigt og fornuftigt, som man har sig ad dengang. Jeg var fuldstændig enig deri, men det forekommer mig, at det ærede Medlem burde have antet derover, thi efter hans Opfattelse maatte han jo nødvendigvis finde, at det var en urigtig Udfærd, som man viste. Videre har jeg ikke at sige; jeg anser dette Spørgsmaal for at være fuldstændig udtømt. Jeg har ikke hørt nogen tydelig Forklaring af, hvorpaa den modsatte Theori egentlig gaar ud, om det muligen er paa, at Finantslovsforslaget vedblivende skal fremlægges, at Forsøgene uafbrudt skulle gjentages. I saa Tilfælde maatte det jo ganske vist have været i allerhøjeste Grad urigtigt, at Rigsdagen blev hjemsendt i Sommerens Løb. Efter denne Opfattelse burde man jo da, saa saare det viste sig, at Finantslovsforslaget ikke kunde føres igjennem, strax paany have forelagt det for Thingene og holdt dem sammen hele Aaret igjennem, indtil alle Midler vare udtømte. Jeg kan ikke se, at der i saa Tilfælde var nogen Berettigelse til at lade dem gaa hjem og heller ikke, hvorfor man da just skulde forelægge den igjen nu efter 3 Maanedes Forsøb istedetfor at gjøre det strax. Jeg tror imidlertid ikke, at en saadan Mening billigges, ja jeg tror ikke engang, at den fastholdes i sine Konsekvenser, og jeg veed ikke, hvorlænge det da er, at Finantslovsforslaget skal fremlægges. Jeg har hørt nogle sige, at det skal vedblive at fremlægges hvert Aar igen, indtil det bliver vedtaget. Hvorvidt man virkelig mener noget Saadant, veed jeg ikke, men i saa Tilfælde vilde jeg da sige, at man vilde befinde sig i en stor Forlegenhed, ikke just, hvis det engang blev forkastet — thi det vilde ikke gjøre noget, da Finantsaaret jo var ude —, men hvis det engang blev vedtaget, thi saa veed jeg ikke, hvorledes man vilde høre sig ad dermed i et senere hen liggende Finantsaar; jeg veed da ikke, hvorledes man da vilde tumle med de Udgifter, som vare bevilgede for det paagjældende Finantsaar. Jeg har som sagt ikke hørt, hvorledes denne Theori er formuleret, eller hvorledes den søges begrundet. Det er Noget, som jeg ikke veed; men jeg kan under alle Omstændigheder ikke se, hvorledes den Omstændighed, om Finantslovsforslaget var blevet fremlagt nu eller ikke, skulde kunne gjøre saa meget som et Haarsbred til at forandre Situa-